

LA TEMPESTA (Shakespeare)

per a joves entre 12 i 20 anys, i més

Adaptació: Adelaida Frías
www.obresdeteatre.com

- 42 pàgines -
personatges per ordre d'aparició (entre 14 i 25)

- 1- PRÒSPER duc legítim de Milà (capa, barret de mag, i bastó de poder)
- 2- MIRANDA filla de Pròsper
- 3- ARIEL esperit de l'aire (noi o noia)
- 4- IRIS esperit de l'aire (noi o noia)
- 5- CALIBUN salvatge, esclau de Pròsper (vestit amb pells)
- 6- ANTONI duc usurpador de Milà, germà de Pròsper
- 7- REINA de Nàpols (o Rei)
- 8- MARTINA germana de la reina (o germà Martí)
- 9- PRÍncep FERRAN fill de la reina
- 10- GONÇAL conseller íntegre (o consellera Gonçala)
- 11- ADRIANA cortesana (o cortesà Adrià)
- 12- FRANCESC cortesà (o cortesana Francesca)
- 13- TRÍNCOL bufó
- 14- ESTEVE bodeguer

Si es vol, altres NIMFES i ESPERITS per coreografies o/i que es reparteixin el text.

També s'hi pot afegir més CORTESANS que es reparteixin el text.

Una illa deserta. A la dreta, un tronc caigut per poder seure-hi. Si es vol es pot decorar l'escenari amb plantes. Per l'esquerra es va a la cabana de Pròsper i Miranda.

ESCENA 1

L'escenari és a les fosques. Va entrant el so d'una tempesta (onades que esclaten, trons que retronen, vent que udola) que va augmentant la seva fúria (tant es pot recrear amb un enregistrament, com en directe amb objectes casolans). De tant en tant, els llamps il·luminen l'escenari i s'hi pot veure Pròsper acostant-se des de l'esquerra cap al mar (el públic), tot dirigint la tempesta amb gestos poderosos. Es va fent de dia, i la llum va pujant mentre la tempesta s'allunya i decau. Pròsper guia el mar cap a la calma com un director d'orquestra, i finalment assenteix amb satisfacció. Per l'esquerra entra Miranda, bastant espantada.

MIRANDA : — Pare! Has aturat la tempesta?

PRÒSPER : — Sí, Miranda. Ja ha passat.

MIRANDA : — Hi havia un vaixell allà al davant. La mar l'ha trencat a trossos i l'ha devorat!

PRÒSPER : — *(sense donar-li importància)* No pateixis, filla.

MIRANDA : — *(s'asseu sobre el tronc, desolada)* Quina nit més terrible.
Sentia cridar la pobra gent... Tots ofegats.

PRÒSPER : — *(amb paciència)* No, nena; tots estan bé.

MIRANDA : — Els has salvat? *(s'aixeca, esperançada)*

PRÒSPER : — No han patit ni una esgarrapada.

MIRANDA : — Però la tempesta era contra ells o... què volies fer?

PRÒSPER : — Ho he fet per tu, Miranda. Per tu, que no saps qui ets, ni d'on venim.

MIRANDA : — *(perplexa)* D'on venim? No hem estat sempre en aquesta illa?

PRÒSPER : — Ha arribat el moment de revelar-te algunes coses. (*s'asseu sobre el tronc*) Vine. No recordes res? Ni un altre lloc, ni altra gent?

Miranda s'asseu als peus del pare i es recolza contra el tronc, somiadora.

MIRANDA : — Doncs... a vegades. És com un somni. No hi havia quatre o cinc dones que s'ocupaven de mi?

PRÒSPER : — Sí, filla. I més de cinc. Que més recordes?

MIRANDA : — (*es concentra, després nega amb el cap*) No. Res mes.

PRÒSPER : — No és estrany, perquè tenies tres anys quan vam haver de marxar.

MIRANDA : — (*s'incorpora una mica*) D'on vam marxar? Per què?

PRÒSPER : — El teu pare era el duc de Milà; un príncep bastant poderós.

MIRANDA : — Però pare... no ets tu, el meu pare?

PRÒSPER : — Sí. I tu la princesa, la meva única filla.

MIRANDA : — (*sorpresa*) Princesa? (*reflexiona*) De Milà? Però aleshores, viure en aquesta illa deserta és una sort, o una desgràcia?

PRÒSPER : — Gràcies al cel, la mar ens va llançar sobre aquesta terra fètil. Però hauríem pogut morir.

MIRANDA : — Per què? Com vam arribar fins aquí?

PRÒSPER : — En una barca mig podrida sense vela i sense remes, on ens van abandonar a tu i a mi. (*s'aixeca, indignat pel record*)

MIRANDA : — Quina por! Qui ens volia tan de mal?

PRÒSPER : — (*sospira i passeja, dolgut*) El meu germà, Antoni. Me l'estimava molt, saps, i li vaig confiar el govern del meu estat. Jo només desitjava dedicar-me a estudiar.

MIRANDA : — (*s'agenolla, inquieta*) No ho entenc. I ell no estava content?

- PRÒSPER** : — Es veu que no prou; va aprofitar per aliar-se amb la reina de Nàpols, em va fer expulsar, i em va prendre el lloc.
- MIRANDA** : — El teu germà! Com pot fer-ho, això, un germà?
- PRÒSPER** : — Ai, Miranda. El món està ple de gent disposada a tot per augmentar el seu poder.
- MIRANDA** : — Doncs aquí estem molt bé, sense tota aquesta gent.
- PRÒSPER** : — *(s'asseu)* També hi ha persones amb un cor noble, com el conseller Gonçal. Ell em va ajudar, i no ho oblidaré mai.
- MIRANDA** : — El conseller Gonçal?
- PRÒSPER** : — Sí; va aconseguir que uns mariners fiquessin dins la nostra barqueta un baül amb roba, eines, i els meus llibres més estimats.
- MIRANDA** : — Menys mal! Què haguéssim fet sense els teus llibres? Són el nostre tresor!
- PRÒSPER** : — Sí; aquí m'he pogut dedicar a donar-te una instrucció millor que la d'un príncep.
- MIRANDA** : — Però no m'has dit encara per què has provocat la tempesta, aquesta nit.
- PRÒSPER** : — T'he explicat tot això, Miranda, perquè dins aquest vaixell hi viatjaven els meus enemics.
- MIRANDA** : — Què dius! El teu germà?
- PRÒSPER** : — *(s'aixeca i camina cap al públic, mirant el cel)* Sí, i la reina de Nàpols. L'oracle em diu que una estrella m'afavoreix en aquest moment, però si deixo escapar l'ocasió, la bona fortuna passarà de llarg per sempre més.
- MIRANDA** : — *(s'aixeca, neguitosa)* Però per què fer-los venir, si ens poden fer mal!

PRÒSPER : — **No t'amoïnis, filla. (fa gestos màgics) Ara dorm. Veig que tens son, molta son. Descansa profundament. Així.**

Miranda s'asseu a poc a poc, i s'adorm recolzada sobre el tronc.

ESCENA 2

PRÒSPER : — **Iris! Ariel! Esperits de l'aire, veniu a l'instant!**

Per la dreta entren els dos esperits de l'aire: Iris (colors de l'arc de sant Martí) i Ariel (colors blaus i plata). No es poden estar gaire estona quiets i de tant en tant, entre rèplica i rèplica, avancen amb saltirons, corren en cercle, o giren sobre ells mateixos, s'entrecreuen, avancen tots dos alhora —i també per separat— sempre molt lleugers. Si els actors són ballarins es pot muntar una petita coreografia de dansa.

ARIEL : — **Aquí estem, gran senyor.**

IRIS : — **Mestre poderós, a la teva disposició.**

ARIEL : — **Hem enfonsat el vaixell com tu volies.**

IRIS : — **I l'hem tornat a deixar, intacte, a una cala amagada.**

ARIEL : — **Tots els mariners hi dormen a dins tranquil·lament.**

IRIS : — **No despertaran de l'encanteri fins que tu ho diguis.**

ARIEL : — **Hem portat la reina i el seu seguici fins a la platja.**

IRIS : — **Ningú ha pres mal, tal com demanaves.**

ARIEL : — **Ni tan sols els vestits s'han fet malbé!**

IRIS : — **I tal com has ordenat, el príncep ha quedat a part.**

ARIEL : — **Es recupera, tot sol, a l'altra punta de l'illa.**

IRIS : — **La resta de vaixells de la flota, ja torna cap a Nàpols.**

ARIEL : — **Convençuts d’haver vist naufragar el vaixell de la reina, i ofegar-se tothom.**

PRÒSPER : — **Magnífic. Sou una joia.**

IRIS : — *(s’atura un instant en suspens)* **Ja podem recuperar la nostra llibertat?**

PRÒSPER : — **Encara no.**

ARIEL : — *(s’atura un instant en suspens)* **Ens ho has promès! Ho has de complir!**

PRÒSPER : — **No protesteu; no hem acabat la feina.**

Els esperits de l’aire tracen cercles impacients al voltant de Pròsper, molt neguitosos.

IRIS : — **Mai no s’acaben, les teves feines!**

ARIEL : — **Fa dotze anys que et servim sense una queixa.**

IRIS : — **Sense ni un engany, ni un sol error!**

PRÒSPER : — **Prou!**

Tots dos s’aturen, l’un al costat de l’altre movent només els peus com les ales d’un colibrí.

ARIEL : — **Vas dir que aquest any seria l’últim!**

IRIS : — **Ens ho mereixem des de fa temps!**

PRÒSPER : — *(enfadat)* **Voleu que us torni a la presó d’on us vaig treure?**

IRIS i ARIEL : — *(retrocedeixen, alarmats)* **No! No, senyor!**

PRÒSPER : — **Ja no recordeu de quin suplici us vaig salvar?**

IRIS i ARIEL : — *(avancen, neguitosos)* **Sí, mestre, sí!**

(...)

ESCENA 5

(...)

REINA : — **Ja n’hi ha prou. El meu fill ha desaparegut. Deixeu de dir bestieses.**

FRANCESC : — **Encara deu ser viu, majestat. El vaig veure nedar amb molta energia**

ADRIANA : — El príncep Ferran és jove i vigorós.

GONÇAL : — Estic segur que ha arribat fins a terra, com nosaltres, senyora.

Per l'esquerra entren Iris i Ariel, invisibles als ulls humans, i giravolten amb unes cintes o foulards amb els que toquen suaument les cares de la reina, Gonçal, Francesc i Adriana, mentre se sent una música misteriosa (o fan sonar uns picarols).

REINA : — **S'ha ofegat, amics meus. Vull desaparèixer. Deixeu-me dormir, estic esgotada.** (*s'estira sobre el tronc*)

ANTONI : — (*li fa una reverència*) **No patiu, majestat, vigilarem per la vostra seguretat.**

ADRIANA : — A mi també se'm tanquen els ulls.

FRANCESC : — No puc més de cansament

GONÇAL : — Hem de reposar.

Tots quatre s'adormen al voltant del tronc. Iris i Ariel surten per l'esquerra, i la música es fon. Antoni i Martina es miren.

MARTINA : — **S'han adormit a l'instant! I pensar que la meva augusta germana no s'adorm mai sense els seus violinistes!**

ANTONI : — **Si cada nit lluités amb el mar com avui, no li caldrien violins ni serenates.**

MARTINA : — (*irònica*) **Encara que no li calguin, s'ha de notar que ella és la reina.**

ANTONI : — Això, avui podria canviar.

MARTINA : — Canviar? Què vols dir?

ANTONI : — No ho veus? Es presenta una ocasió única perquè la corona es col·loqui sobre el teu cap.

MARTINA : — La corona sobre el meu cap? Com s'entén això?

- ANTONI** : — *(passeja entre els dorments com si aplanés l'aire amb la mà)* **Tots dormen, amiga meva, i a la reina li podria passar qualsevol cosa.**
- MARTINA** : — *(somriu i s'aixeca lentament)* **Qualsevol desgracia, vols dir.**
- ANTONI** : — *(se li acosta, confidencial)* **Sí. I com que el príncep ha mort, la següent a la línia d'herència ets tu.**
- MARTINA** : — *(gira a poc a poc al voltant d'Antoni)* **Estimat duc de Milà, aquesta és una idea... molt temptadora.**
- ANTONI** : — *(li fa una reverència)* **Reina Martina de Nàpols. Sona bé, oi?**
- MARTINA** : — **Divinament. Ara recordo que tu mateix vas suplantar el teu germà fa molts anys.**
- ANTONI** : — **Doncs sí. Estic ben situat per aconsellar-te.**
- MARTINA** : — **I què tal, la consciència?**
- ANTONI** : — **No sé on és. Crec que es va fondre com un sucre dins la llet.**
- MARTINA** : — *(s'acosta a mirar la reina)* **La veritat és que, així, adormida, ja sembla morta.**
- ANTONI** : — **L'espasa és tan ràpida! Un tall al coll, i un altre al coll d'en Gonçal.**
- MARTINA** : — *(s'acosta a mirar Gonçal)* **Tens raó; és un pesat i ens faria un sermó, veritat?**
- ANTONI** : — **En canvi, els altres es posaran a l'hora que marqui la nova reina.**
- MARTINA** : — *(agafa l'Antoni del braçet i s'allunyen a poc a poc dels dorments, confabulant)* **Perfecte. I tu, amb aquest cop d'espasa, et lliuraràs dels impostos que pagues a la corona; que et sembla?**
- ANTONI** : — **Molt d'agrair. Doncs hem de fer-ho alhora. Traiem les dagues.**
- MARTINA** : — **Ràpid i en silenci.**

Tots dos es giren i desenfunden. Alhora, Iris i Ariel passen ràpidament, fent sonar uns picarols, i tornen a sortir per l'altra banda mentre els traïdors s'acosten als dorments.

GONÇAL : — *(es desperta sobresaltat)* **Què feu??? Majestat, vigileu!**

(...)

ESCENA 6

Entra Calibun pel la dreta, carregat amb un bon feix de branques i va creuant l'escenari a poc a poc, corbat sota el pes, tot rondinant.

CALIBUN : — **Si al menys hagués heretat els poders malèfics de la mare!**

Posa el feix a terra per descansar un moment, i s'eixuga la suor, mirant al seu voltant.

CALIBUN : — **Per tot arreu hi ha esperits que em vigilen i em castiguen.**

Per la dreta entra Esteve, sense veure Calibun. Porta una ampolla de vi i camina de tort perquè va bastant begut. Només entrar, s'entrebanca i rodola per terra (una tombarella de cantó) amb un gran crit i força soroll. Calibun s'amaga d'un bot darrere el feix de llenya.

ESTEVE : — **Aaah! Roc del dimoni!** *(s'incorpora assegut i es frega el cap)*

CALIBUN : — *(treu el cap de darrere el feix)* **És un dimoni?**

ESTEVE : — *(al roc que l'ha entrebanecat)* **Maleït siguis mil vegades!**

Calibun es cobreix el cap amb els braços i es torna a amagar, creient que va per ell.

ESTEVE : — *(mira l'ampolla)* **Al menys no se m'ha trencat el cor. Agafem forces.**

(beu llargament)

Mentre l'Esteve beu, Calibun torna a treure el cap i l'observa.

CALIBUN : — **Un dimoni em podria ajudar. I tant, si em podria ajudar!**

Per la dreta entra Tríncol buscant aixopluc. Veu l'Esteve i s'atura en sec. L'Esteve també el veu, i es queda glaçat. Calibun els espia mig amagat.

TRÍNCOL i ESTEVE : — *(alhora, espantats)* **Un fantasma!**

Tots dos es posen a córrer fent ziga-zagues sense sentit, volent escapar sense saber cap a on. Estan a punt de xocar cara a cara, i s'aturen en sec. Després d'uns segons immòbils, tots dos fan tres passes enrere, a poc a poc i amb molta cautela, per allunyar-se l'un de l'altre. Tornen a quedar-se molt quiets, i es miren, disposats a sortir corrent al més mínim moviment sospitós.

TRÍNCOL : — *(amb veu tremolosa)* **Esteve, tu t'has ofegat, oi?**

ESTEVE : — *(amb veu tremolosa)* **Ets tu, qui t'has ofegat, Tríncol.**

TRÍNCOL : — **No, jo encara sóc viu.**

ESTEVE : — **Caram, doncs jo també, tu.**

TRÍNCOL : — *(molt alegre)* **De veritat? Uf, em dones una alegria, noi! (l'abraça)**

ESTEVE : — *(molt alegre)* **Quina por m'has fet, company! Au, agafem forces (beu)**

Calibun treu el cap, molt interessat.

TRÍNCOL : — *(volent que li passi l'ampolla)* **Jo també em sento una mica flux.**

ESTEVE : — **Té, ressuscita. (li passa l'ampolla)** **Quina nit més infernal, tu!**

TRÍNCOL : — *(beu)* **La pitjor de totes. Ta bo, això. (torna a beure, i li passa)**

ESTEVE : — **En tinc un barril sencer. (beu molt)**

TRÍNCOL : — *(meravellat)* **Un barril sencer?**

ESTEVE : — **Sí; flotava com un suro a la tempesta. M'ha salvat la vida.**

TRÍNCOL : — **Això sí que és tenir sort! (beu molt)**

CALIBUN : — **Per favor, senyors fantasmes...**

Esteve i Tríncol es giren, sobresaltats.

ESTEVE i TRÍNCOL : — **Aaah!**

Calibun, espantat, es torna a amagar.

ESTEVE : — **Una bèstia!**

TRÍNCOL : — **Una bèstia?**

Esteve i Tríncol es miren i fan alhora que sí amb el cap. Agafen una branca cada u del feix de llenya i l'aixequen per pegar Calibun.

ESTEVE : — **Cop de garrot!** (*piquen el feix de llenya*)

CALIBUN : — (*darrere el feix*) **Au! Si no he fet res jo!**

TRÍNCOL : — **No has fet res?**

CALIBUN : — **No!** (*surt, furiós*) **Res de res! A veure; què he fet, eh? Què he fet?**

ESTEVE I TRÍNCOL : — (*retrocedeixen, espantats*) **Doooncs... No, no; res.**

CALIBUN : — (*s'atura*) **Ah. Doncs per què em pegueu?**

ESTEVE : — (*begut, mira en Tríncol, desarmat*) **Té raó, tu.**

TRÍNCOL : — (*begut, es rasca el cap*) **És veritat, noi.**

ESTEVE : — (*begut*) **Au, beu una mica per agafar forces.** (*li ofereix l'ampolla*)

CALIBUN : — (*ho enuma*) **Què és?** (*beu dos glops tímids. Després mira els altres amb expressió d'agradable sorpresa, i torna a beure fent un glop llarg*).

TRÍNCOL : — **Aquest no sap el que és bo.**

ESTEVE : — **No sembla una bèstia gaire espavilada, eh?**

CALIBUN : — (*admirat*) **És una poció màgica?** (*torna a beure fent un glop llarg*).

TRÍNCOL : — (*assenteix, inspirat*) **Elixir dels déus.**

CALIBUN : — **Dels déus?** (*torna a beure*)

ESTEVE : — (*assenteix, inspirat*) **Néctar diví.**

CALIBUN : — **Diví?** (*torna a beure*)

TRÍNCOL : — (*assenteix, inspirat*) **Mixtura celestial.** (*li agafa l'ampolla i beu*)

CALIBUN : — (*bastant begut*) **Celestial?**

ESTEVE : — **Quin animal més empanat, tu.**

CALIBUN : — **M'heu de perdonar...**

TRÍNCOL : — (*completament begut*) **Perdonat!** (*li passa l'ampolla*)

CALIBUN : — *(beu i passa l'ampolla a l'Esteve)* **És que m'he pensat que éreu dimonis o fantasmes...**

ESTEVE : — **Ha ha ha! Ta guillat aquest animal!** *(beu i li passa l'ampolla)*

CALIBUN : — **No sabia que éreu uns mags poderosos.** *(beu i passa el vi a Tríncol)*

TRÍNCOL : — *(obre els braços i tanca els punys, exaltat)* **Uns mags poderosos; sí senyor!** *(beu)*

CALIBUN : — **Com heu vingut fins aquí, grans senyors?**

ESTEVE : — **Hem vingut amb la tempesta, oi, tu?**

TRÍNCOL : — **Sí, noi; ens han portat els llamps i els trons.**

CALIBUN : — **Deixeu-me ser el vostre servidor! Us seguiré allà on aneu!**

ESTEVE : — **Què s'empatolla, aquest?**

CALIBUN : — **Pescaré per a vosaltres peixos deliciosos...**

TRÍNCOL : — **Ah, caram! No és mala idea, això.**

CALIBUN : — **Us colliré els fruits més madurs, i ous de gaig ben frescos...**

ESTEVE : — **Molt ben dit. Doncs té; agafa forces, intendent.** *(passa l'ampolla a Calibun, que beu amb delit)*

TRÍNCOL : — *(mirant Calibun amb interès)* **Començo a tenir gana, jo.**

CALIBUN : — *(tornant l'ampolla)* **Aaah, al vostre costat em sento invencible!**
Us portaré llenya, rentaré i cuinaré per a vosaltres!

ESTEVE : — **Està tocat de l'ala o és que ha begut?**

TRÍNCOL : — **Ha begut. Però per què contradir-lo, oi?**

CALIBUN : — **Seré el més fidel dels servidors.**

ESTEVE : — **En realitat, Tríncol, si sa Majestat i tots els altres s'han ofegat...**

TRÍNCOL : — **Sí, és clar; ara els amos del territori som nosaltres, no?**

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com